

Úgy gondoltam, egyszer majd eljutok ide. Piros és zöld vitorlás hajók, kellemes tengerpart krémszínű homokkal, s lusta hullámok szegélyezik. Néhány vitorlás messzire került a kikötőtől, mintha árva gombostűk lennének egy nagy, kék varrodobozban. Nekünk is ilyen volt a kisszoba felső polcán. Halványrózsaszínes ég, a nap pedig épp felkel. Vagy talán pont lenyugszik? Nincs felhő a sápadt égen, csak fakó fénynyalábok, és minden békésnek tűnik.

Efféle gondolatok jártak fejemben, mikor megláttam az egérpadot, amire ezt a szép Monet festményt nyomtatták. Több mint tizenöt éve történhetett, amikor még kicsi voltam, és a mechanikus egerek miatt még használtunk egérpadot. Mindenképp meg akartam venni a kis zsebpénzemből. Persze nem volt saját számítógémem, de azt terveztem, majd ezt használjuk a közösnel. Így is lett. Az évek során megkopott valamennyire, de összegészében a kép még mindig nagyszerűen nézett ki.

Két évvel ezután Angliában nyaraltunk. Valamelyik este lementünk egy kisebb öbölbe, amit az óriási apály-dagály különbség miatt tartanak különlegesnek. Amikor ott jártunk, épp gyors tempóban emelkedett a vízszint. Lenyűgöztek a nagy hullámok, melyek csak nekem tűntek óriásinak, mivel korábban még sose jártam tengernél. Az egész táj nagyon hasonlított az egérpadra nyomtatott képhez, ezért éveken át azt hittem, Monet pont azt a helyet festette le, ahol aznap jártunk.

Tudtam, hogy Monet francia festő volt, és nem lehetne logikus magyarázatot találni arra, miért akart volna Angliába menni, aztán ott egy viszonylag unalmas öbölt vászonra vinni, amikor szülőföldjén sokkal gyönyörűbb tájakat találhatott. De akkor nekem ez nem számított.

Amint kicsit nagyobbra nőtem, persze rájöttem, az egérpadon látható kép egyáltalán nem az, aminek hittem. Egy idő után különben felkerült dísznek a parafa táblámra pár gombostű segítségével – sok más kép és cetli közé – mivel vettem egy laptopot infravörös egérrel, és el is költöztem otthonról. Később elkezdtem keresni ezt a bizonyos öbölt, akárhányszor külföldön jártam, bár sejtettem, hogy nem fogom megtalálni, hisz e táj talán csak a festő képzeletében létezett. Mégis fel akartam fedezni valami hasonlót.

Valószínűleg csak a festmény hangulata az, amit megtaláltam ott, ahol aznap délután egymás mellett ültünk. A sós illatú levegőt hidegnek éreztem, pedig még csak szeptember eleje volt, de északon ez átlagosnak számít már az ősz beköszöntével is. Csak pár napot töltöttem ebben a városban a munkám miatt, de azt gondoltam, felhívom őt, hátha találkozna velem. Úgy döntöttünk, lemegyünk a tengerpartra sétálni. Egy idő után letelepedtünk egymás mellé a homokba, persze megtartva egy bizonyos távolságot. Mindketten az tengerrel összeérő rózsaszínes eget kémleltük, így még egymás szemébe se kellett nézni. Épp a messzi vitorlásokat vettem szemügyre, aztán úgy döntöttem, megtöröm a kis időre ránk szállt csendet. – Szóval sose gondoltál rá ilyen értelemben – már nem is tudom, kérdésnek vagy csak kijelentésnek szántam.

– Miért, te igen? – kérdezte, bár nem tűnt meglepettnek.

– Nem kellett volna szólnom, hogy itt vagyok. Holnap úgyis hazamegyek.

– Sajnálom – mondta halkán.

– Mit?

– Nem tudom – itt hezitált egy kicsit, – talán az egészet.

Megint elcsendesedtünk. Figyelmem ismét a vitorlásokra és a fodrozódó hullámokra irányult.

Ekkor jutott eszembe az egérpad. Hirtelen belém ütött a felismerés, hogy mindazokat a fényeket és halvány színeket – melyek idővel még fakóbbá váltak – itt találtam meg, pont ebben

a pillanatban. A hely, amiről azt hittem korábban, hogy már láttam, ez volt, ahol mi ketten most találkoztunk utoljára.

Amikor hazaértem, rögtön ledobtam a bőröndömet, és a szobámba siettem, hogy az új élmények fényében nézzem meg az egérpadot. Először nem is találtam meg a falon, majd észrevettem, hogy a gombostűk többé nem tartották, s leesett.